

Minikonfirmander er en gave – og en stor arbejdsopgave

Af Freja Boe-Hansen, teologisk konsulent i Folkekirkens Skoletjeneste i Næstved, tidligere sognepræst

Minikonfirmandundervisning er et tilbud, du kun kan deltage i én gang, nemlig når du går i 3. klasse. Det er gratis, det kræver ikke særlige forudsætninger, menighedsrådet betaler en bus til at hente og bringe dig de 2 km fra skolen til kirken, du får mad hver gang, præsten har tilrettelagt et varieret og legende forløb som både byder på faste ritualer, ro i en travl skoleuge, fællessange, skattejagt, tårnklatring, nadverbrødsbaking, minipilgrimsvandring, fodbad, krea og meget mere. Så hvorfor er det så hårdt at stable et minikonfirmandforløb på benene?

Jeg havde 14 minikonfirmander tilmeldt i januar 2022. Det var en halvering ift. før Corona og svarede til 1/6 af 3. årgang på skolen. Jeg havde lagt forløbet mandag eftermiddag fra 14.20-15.50, så det ikke clashede med den lokale idrætsforenings tilbud og KFUM-spejdernes ulve-møde. 4. årgang havde også fået invitationen, fordi jeg pga. Corona-restriktionerne ikke udbød minikonfirmandforløb i det tidlige forår 2021, men deres skoledage varede til kl. 15, så de havde reelt ikke mulighed for at deltage. Vedholdenhed er desværre ikke længere en dyd, så de 14 unger fra 3. klasse endte med kun at være 10 ved forløbets afslutning i marts. Men hvilke 10! Med store smil og stolte øjne gik de samlet ud af kirken efter deres minikonfirmation – og det var det hele værd, da Alma spontant udbrød: »Åårh, det var så fedt!!«

Forskellige udfordringer i byen og på landet

Jeg har haft minikonfirmandforløb de fleste af de ti år, jeg har været præst og kender kun til at have minikonfirmander efter skolereformens lange skoledage. Først som bypræst i Vanløse, hvor vi var fire præster i Hyltebjerg og Vanløse kirker, der sammen tilbød et minikonfirmandforløb til 3. klasses elever fra flere forskellige skoler i sognene og de sidste syv år i provinsbysognet Lynge ved Sorø, hvor sognestrukturen er mere klassisk med én folkeskole og én kirke. Her har jeg som præst undervist alle minikonfirmanderne alene, men med jævnlig inddragelse af kirkens personale.

I byen var udfordringen særligt et anstrengt forhold til kirken fra nogle af skolernes side. Vi fik dog allernådigst lov til at hænge plakater op på fritidshjemmene og dele invitationen ud på det daværende skoleintra. De to bysogne i Vanløse havde tilsammen langt over 20.000 indbyggere, så distancen mellem præst og menighed var bare større. Vi kendte ikke alle personligt.

I Lynge har skolen og kirken et godt samarbejde, og jeg har mødt stor velvillighed fra skolens side. Skolesekretæren rundsender min invitation til 3. årgang på Aula, og jeg har uden problemer fået lov at dele flyers ud i klasserne og hænge plakater op. Det hjælper gevaldigt, at alle på skolen kender præsten – og at præsten kender stort set alle børnene (og deres forældre!).

»jeg har alle år haft minikonfirmanderne 10 hverdagsgange i januar-marts, og det kan altså betale sig ikke at lægge det samtidigt med de andre fritidsaktiviteter, der har kørt på faste ugedage siden august.«

1 Vær flere om opgaven

Men det er en stor arbejdsopgave at reklamere, indbyde, tilrettelægge, gennemtænke og gennemføre minikonfirmandforløb – ofte også større end konfirmandforløb. Og alene af den grund bør præsten aldrig stå alene med opgaven. Jeg har hver gang hentet børnene i sfo og er kørt

sammen med dem i bussen fra skolen til kirken. Jeg har gjort brug af en fast frivillig hjælper fra menigheden, og jeg har også ofte haft en graver eller en organist med til den enkelte undervisningsgang. Sogneladens oldfrue har stået klar med forplejning hver gang.

2 Minikonfirmand eller fodbold?

Minikonfirmanderne kommer ikke af sig selv – heller ikke selvom tilmeldingen var stor sidste år – og selvom man kan slå på, at minikonfirmand er en unik mulighed i 3. klasse, så er det også et fritidstilbud på linje med fodbold, gymnastik og spejder, som er de store hits i vores sogn. Jeg har ærligt ikke kunnet overskue at lave den minikonfirmandcamp i den første uge i sommerferien, som kunne være løsningen, men jeg har alle år haft minikonfirmanderne 10 hverdagsgange i januar-marts, og det kan altså betale sig ikke at lægge det samtidigt med de andre fritidsaktiviteter, der har kørt på faste ugedage siden august. Det er helt klart lettere at navigere i herude i provinsen, hvor tilbuddene trods alt er til at overskue.

3 Planlæg og inviter i god tid

Det er ikke alle steder, det er muligt, men her er samarbejdet med skolen meget frugtbar, og skolen har hvert år sendt min invitation med link til tilmeldingsformularen ud til 3. årgang på skolens Aula. Både ved skoleårets start i august, så familierne var opmærksomme på, at minikonfirmand var et tilbud dette skoleår – og igen i slutningen af november, når vi nærmede os forløbets begyndelse. Skolen har også været gode til at oplyse klassernes skema, så snart de var lagt i slutningen af juni. Vi har desuden reklameret på kirkens hjemmeside, Facebook og i det husstandsomdelte kirkeblad – og det har også været en god idé at prikke lidt til de forældre, man kender.

»Men kontakten til børnene i 9-10 års-alderen er alt for værdifuld til at smide på gulvet. Mange familier med udøbte børn tager hul på snakken om evt. dåb og konfirmation netop tre-fire år før konfirmationsalderen, og her er minikonfirmandforløbet et fedt sted at blive introduceret for kirken.«

Minikonfirmanderne skal kende kirken – og præsten!

Da jeg var på pastoralseminariet, lærte vi, at det var menighedsrådets ansvar at udbyde minikonfirmandundervisning, men hvem der skulle forestå undervisningen, lå lidt hen i tåger. Præstens pligtige opgave var alene at føre tilsyn med undervisningen. Jeg har fuld forståelse for, at det som præst kan være en krog, man hænger sit i forvejen pressede arbejdsliv op på og hager sig fast til – men jeg mener faktisk, at minikonfirmander bør undervises af præsten. Når det ikke er tilfældet, oplever jeg, at minikonfirmandundervisningen flere steder ikke bliver taget alvorligt, nedprioriteres og i værste fald aldrig bliver gennemført. Men kontakten til børnene i 9-10 års-alderen er alt for værdifuld til at smide på gulvet. Mange familier med udøbte børn tager hul på snakken om evt. dåb og konfirmation netop tre-fire år før konfirmationsalderen, og her er minikonfirmandforløbet et fedt sted at blive introduceret for kirken. Let's face it – folkekirken er bare ekstremt relationsbåren, og præsten (særligt på landet!) er uomtvisteligt en del af den relation. At det tilmed er sjovt at have minikonfirmander – og ofte langt mere taknemmeligt end konfirmander, ja, det må man jo så tage med.